

Počítačový problém roku 2000, zkráceně nazvaný Y2K, nás úspěšně minul. Prozatím. Ještě nás v novinách straší s Velikonocema, ale proč stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko. Že.

Se zaujetím jsem sledoval různé televizní i rozhlasové ankety, kde hlavně starší lidé oplývali fantastickými vizemi, co všechno se může o půlnoci 1. ledna stát. K tomu nemalou měrou přispěli i naši politikové a koneckonců pozadu nezůstali ani američtí filmoví scénáristé. A ačkoliv, jak jsem se již zmínil, katastrofické vize všech byly velmi rozmanité, jednu společnou věc přeci jen měly. Všichni totiž předpokládali krach pouze u počítačových a elektronických systémů. Cožpak nikoho nenapadlo, že důsledky velké změny letopočtu by mohly být daleko rozsáhlejší? Trochu skromně (ale o to důrazněji) podotýkám, že mě to napadlo.

Měl jsem totiž takový sen. Přijdu vám takhle 3. ledna na zkoušku naší kapely a už z dále je mi divné, že nic neslyším. Pravidelný rámus a výkřiky, které se běžně ozývají z oken naší zkušebny, se dnes jaksi nekonají. To je divný, dívám se nervózně na hodinky. Jdu správně. Beru za kliku a vcházím do zkušebny. V tu chvíli by se ve mně krve nedořezal. V místnosti zcela způsobně posedávají úplně neznámí lidé. Tři muži v podivných kostýmech mi decentně od stolu pokynou a bělovlasá žena kyprých slovanských tvarů mezitím servíruje sušenky k odpolednímu čaji. Zůstávám stát zkoprnělý na prahu a nevěřím svým očím. "Tak jen pojd'te dál, pane příručí," zvolá ke mně nejbližší z trojice pánů, "už na vás čekáme. Vymysleli jsme nové jméno pro náš hudební spolek." "Ale vždyť my už jméno máme," bráním se nesměle, "a vůbec, kdo vlastně jste?" "No dovolte," ohradí se pečlivě ustrojený pán s uhlazenou pěšinkou a brejličkami, "já jsem přece hrabě von Rosendorf." A na důkaz toho poklepe na svoji, zlatem bohatě zdobenou hraběcí hůlku. Teď už jsem z toho úplně magor. Konečně jsem zjistil, koho mi ten pán připomíná. Je to totiž celej Zubřík, náš foukačkář. Ale až na to oblečení. Vůbec, všichni jsou tak podivně vymódění, jakoby z minulého století.... A sakra, už to mám! Vždyť ona to nakonec naše kapela je. Jenže omlazená o sto let! Náš band jednoduše postihl problém Y2K.

Otřesen tímto nenadálým zjištěním však neztrácím hlavu a počínám sondovat, jak to vlastně s tím návratem mých spoluhráčů do roku 1900 je. Přisedám ke stolu a po chvilce nenucené konverzace je mi vše jasné. Všichni až na mě se vrátili zpátky do minulého století, a to prostřednictvím svých nejsilnějších rodových větví. Znamená to tedy, že mám právě tu čest s prapředky Zubříka, Mirky, Ludi i Ondry. Pomalu si je začínám víc a víc prohlížet. Také už jsme se představili. Kdo by to byl do Ludi, našeho kontrabasisty, řek', že jeho praprapradědeček byl nadlesní? Je to muž statné vysoké postavy a pod nosem se mu skví mohutný černý knír. Na klíně třímá nablýskaný lesní roh. Později se od něj dozvídám, že hra na tento vznešený nástroj je pro něj opravdovým potěšením a že jeho nejoblíbenější autor je Antonín Rejcha. Nu bodejť. Tonda Rejcha byl asi nejslavnějším českým muzikantem všech dob, ačkoliv si ho jako občana přivlastňují i angličané, kde od svých jedenácti let žil. S panem nadlesním o tom chvilku

diskutujeme a on pak na svůj drahocenný nástroj předvádí krátkou barokní skladbičku pro klavír a lesní roh. Na klavír doprovází pana nadlesního ona bělovlasá žena, která má, jak se později dozvídám, baroko také velice ráda. Je to prapraprababička naší zpěvačky Mirky a je učitelkou v měšťance v jedné zapadlé vísce blízko Poděbrad. Ale hlavně pečce výborný sušenky. Kdybych se tolik nestyděl před těmi noblesními lidmi, určitě bych si jimi narval i kapsy pro horší časy. Takhle se jimi aspoň žívím on-line a v duchu dumám, jakou profesí se asi zabývá ten poslední pán. Že jde o prapředka našeho sólového kytaristy Ondry jsem poznal podle obrovských plachťáků, které se jejich majitel snažil ukrýt pod jakýsi excentrický účes á la Albert Einstein. A právě ani s tím Einsteinem jsem se moc nezmlil. Během doby, kdy si sladím a ochutnávám svůj čaj, připravený opět paní učitelkou, vykládá mi Ondrův praprapraděček nadšeně cosi o Huigensovu principu. Na svou dobu je to člověk s neuvěřitelnými znalostmi a jeho snahou je jednoho krásného dne propojit celý svět jakýmsi potrubím tak, aby si lidé mohli odkudkoli kamkoli posílat poštu v rekordně krátkém čase. Chtěl by tedy v budoucnu k tomuto účelu založit živnost a nazvat ji Majkrosoft, nebo tak nějak. Já jsem mu k tomu popřál hodně štěstí a zadoufal jsem, že ho snad někdo nepředběhne (a asi nepředběhl, protože pan hrabě mi pak také nenápadně prozradil, že během přechodného pobytu Ondrova prapředka v Americe se mu tam stala malá nehoda v podobě nemanželského dítěte, které tam měl s jistou paní Gatesovou). A že je Ondrův prapředek nejen obchodník, ale především vynálezce, jsem poznal podle jeho hudebního nástroje. Když mi začal vypravovat o tom, jak se mu podařilo přehradit nedaleký potůček, myslel jsem, že se jedná o další historku pro pobavení, jenže k přehradě nakonec přibýlo ještě důmyslné zařízení, které jsem si podle popisu jeho tvůrce nakonec představil jako primitivní vodní turbínu. Rozčepýřený pan vynálezce mi pak triufálně ukázal dva spletené dráty, které se mu podařilo natáhnout od turbíny višňovým sadem až do světnice, a přes jakousi dřevěnou almaru je propojit se svou citerou. Na důkaz své zručnosti poté hrábl do strun a světnicí se ozval vpravdě Hendrixovský zvuk. To mě podržte, elektrofonická citera v roce 1900! Neuvěřitelný.

"Tak jsme se seznámili a teď hurá do práce," povídám, "musíme nacvičit několik songů na letošní Portu." Hrabě von Rosendorf vykulil oči: "Was ist das Porta? Máme přece nacvičit tři skladby pro slavnostní dýchánek vlasteneckého spolku Zahrádka." "No, ono je to jedno, Porta nebo Zahrada," povídám a teprve teď si uvědomuji, jak složité bude vysvětlit zbytku kapely i ostatní pojmy. Jak jim vlastně vysvětlím, co je to vůbec folk, blues, jazz, swing, rokenrol...? A jak je to naučím hrát? Taky mi není jasný, jestli jim budu umět vysvětlit, proč se v budoucnu začnou pořádat folkový festivaly, a už vůbec nechápu, jak tyhle starosvětské nadšence přesvědčím, aby se mnou v létě na nějaký festival jeli, spali tam ve spacáku, odpoledne se šli koupat k řece jen tak v plavkách a večer si u ohně ohřáli lečo z plechovky.

Ale nevzdávám to. Zhluboka se nadechnu, avšak než stačím cokoli říct, ozve se domovní zvonek. Chci se podívat prosebně na paní učitelkou, protože teď stojí nejbližší dveřím, ale ta se mi jaksi rozplývá v mlze. Znovu zvonek. Trhnu sebou. Teprve teď zaostřím svoji modrou peřinu. Rychle se ohlédnu po budíku. Hm, osm hodin, kdo to otravuje takhle v sobotu? Vstanu a celý rozespalý se šourám ke dveřím. Na rohožce stojí náš basák Luďa s excelentně sbalenou

usárnou: "Čágo, Šaolíne, nevzbudil jsem tě?" "Ne, to to je do dobrý," kóktám a protírám si oči, "kam vyrážíš?" "Ále, zdědili jsme prý nějaký kus lesa po předcích, tak jsem si myslel, že bysme tam mohli zajet na vandr, jedeš se mnou?" "Jasně, že jo. Tak pojd' na čaj, já si mezitím sbalím. Á propos, nebyl tvůj praprapraděda náhodou v tom lese nadlesním?" "Jak to víš," zkoprní Luďa. "Náhodou toho vím ještě víc," triumfuju, "a jestli chceš, budu ti o tom cestou ve vlaku vyprávět."

Do toho lesa jsme nakonec doopravdy dorazili a já se cestou od Ludi na oplátku dozvěděl, že ho dědečkovi daroval jakýsi hudebně nadaný hrabě. Údajně prý za skladbu, ve které si sám hrabě zahrál rokenrolové sólo na housle. "Je to ale asi nějaká blbost," uzavřel své vyprávění Luďa, "v té době přece rokenrol vůbec neznali." Já jsem na to radši neřek' nic. Vlastně řek'. Vyprávěl jsem Luďovi pro změnu o Antonínu Rejchovi.

Tak to by asi tak bylo všechno, o čem jsem chtěl dneska psát. A že se nám nic takovýho nemůže stát? No, počkejme s tím pro sychr až po Velikonocích...